

Emlék

Egyszer játék született . . .

*A völgy — az összecsukódó tenyér — megtelt köddel.
De látni szeretnénk a napot.
Fújunk, hadarunk karunkkal, kiáltunk,
s pattanunk föl, föl. Hiába.
De vágyakozásunk a napért oly nagy,
hogy óriások leszünk, akiknek válla is kiér a ködből.
Sorra vagy egyszerre meséljük, melyikünk mit lát.
Bizonygatunk, túllícitáljuk egymást.
A kacagásban is.
A csodalátásban mindig egymásra lelünk.
Az ölelésben.
A háziak legyintenek: — Fiatalság . . .
Azért elnéznek, és csak nagysokára hívnak reggelihez.
Az asztalnál alig vesszük észre, amint beles
a keresztút fonnyadt Krisztusa.*

Egyszer játék született . . .

HRISZTU BÁLINT

A telefon, a lány és a kagyló

*halló?!
itt
és mindenütt,
hamis a telefon,
szárazon remeg,
rezeg benne a hangom,
a hangod, az ő hangja
és a mások hangja is,
csak a távolság
csaló csökkentésére
használható . . . !*

halló!? halló?!

*van valahol egy tó,
fény tükör egén
gyönyörű lány
gyöngyen járja már
a táncot,
s a parton: egy kagyló,
fehér, morajló,
óriás hegyekből gyúrt
77 visszhangú —
higgyétek el
pontosan ilyen,
itt hordom
a szívem alatt; — — —*

*és az a jó benne:
hogy láthatatlan*

A román és a finn tenger partján

Kedves Gyulu fiam,
nekem már maholnap
megnyílik a kapu,
a napos, a holdas.

Szeretném leróni
minden tartozásom,
mielőtt bemennék
azon a nagy kapun.

Épp ezért neked is
még be kell számolnom,
mit láttam, hogyan telt
Eforie-Nordon.

A tengerre azért
mentem, csontjaimat
hátha meggyógyítná
a fekete iszap.

S azért, mint mondám, hogy
hullámokat lássak,
mert az egyik versét
én Uno Kailasnak

nem t'om lefordítani,
míg saját szememmel
nem látom, hogy hányja
hullámit a tenger.

Elnéztem a tengert,
mit még sosem láttam,
kék és nyugodt volt a
nyári délutánban.

Másnap már a móló
köveit csapkodta,
fel-felcsapott árja
hatlábnyi magosra.

S jöttek a hullámok
egymás hegyén-hátán,
sírályok csüngtek a
levegő párkányán.

Láttam delfineket
úszni, hánykolódní,
mint Kerekes Géza
fekete disznói.

Újság volt, újhold volt,
ilyenkor a Földből
kiszakadt Hold helyén
a sírás előtör.

Mintha találkoznak
régi szerelmesek,
s felszakadnak bennük
a behegedt sebek.

Szép a tenger, fiam,
még ma is elnézném,
de nekem az ember
volt mindig az élmény.

Eforie-Nordon
is a székelly lányok
tetszettek vad Gyergyó-
ból és Szovátáról,

kik ott kiszolgálók
voltak, még emlékszem
ma is a Csintalan
Ildikó nevére.

Láttam hát a tengert
s benne a hullámot,
olyan fehér ár, mi
önmagára rárogy.

S ha fürdés közben ér
a tenger hulláma,
ugrani kell, mert az
embert odavágja.

A napos, a holdas
kapu mindjárt nyitva,
s Uno Kailas verse
nincs még lefordítva.

*Ki kell szabadítanom
így vagy úgy, akárhogy
a finn tengert már a
szavak rabságából.*

*Szélnek kell löknöm a
sok fehér hullámot,
hadd élvezzék azok
a szép székelly lányok.*

*Viháncoljanak csak
benne, mint a csikó,
gondolom, köztük lesz
Csintalan Ildikó.*

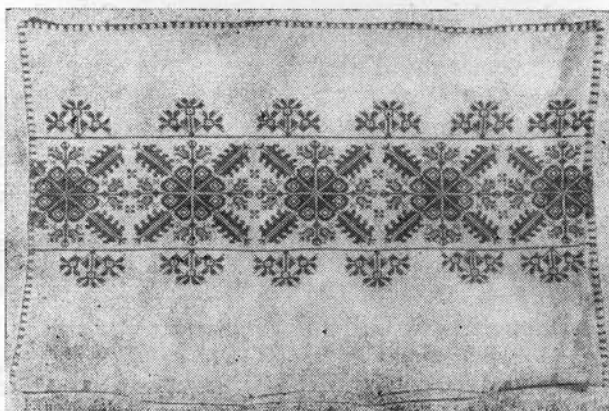
RADU CÂNJĂU

A pávák

Ősz csapkodja a jegenyefák lelkét

*És egyszercsak
meghalljuk magunkban a pávák
rikoltozását.*

Gelu Păteanu fordítása

Magyarórdi varrottas
(Csomafáy Ferenc felvétele)